

בימוי יאיר שרמן

תרגום אלי ביז'אווי

ציפורים כלס طيور كولس L'Espece

מאת ווג'די מעווד

ציפור

מילים: יעל בהן / לחן: ענבל פרלמוטר

עם ציפור נפשי אשכב דומם
ואערוך חשבון נפש
זו הציפור שבורת הכנף
נאחזת בכח בשארית שנותרה
בך בדד היא עומדת
ומקור מתכרבלת בנוצות הכאב והפחד

עם ציפור נפשי אשכב דומם
ואקונן על חומת המגן
זו חומה של ניתוק
מן חומה של דמיון בעולם של פחדים
של דמיון
נשענת בכח על רגלה הדלילה מנוצות
של פורקן ותשוקה שהיתה לא היתה

זה סוד ללא מילים, ואת אותי תדעי
חושי מתערפלים
חולפות תשוקות כמו צללים,
ואת אותי תדעי
בתוך הנצח תצעדי

מאת

ווג'די מועווד

وجدي معوض

Wajdi Mouawad

בימור

יאיר שרמן

يئير شيرمان

Yair Sherman

תרגום

אלי ביז'אווי

إيلي بيجاوي

Eli Bijaoui

תלבושות

פולינה אדמוב

پولينا أداموف

Polina Adamov

תפאורה

רוני תורן

روني تورن

Roni Toren

מוזיקה

יחזקאל רז

يحيهزكيل راز

Yehezkel Raz

וידאו

נמרוד צין

نمرود صين

Nimrod Zin

תאורה

פליס רוס

فيليس روس

Felice Ross

סאונד

נירל שרון

نيرئيل شارون

Nirel Sharon

ע.מ.עצב תפאורה

שרי גוליאט

ساراي چولييات

Saray Goliat

הדרבת טקסט

ענת זמש-ריגל

عنات زمش-ريچل

Anat Zamsh-Rigel

ע.במאי

נועם ביצור

نوعم بيتسور

Noam Bitzur

בהשתתפות:

לאה לאורה ריבלין ليؤورا ريڤلين Leora Rivlin

נורה קרן צור כירין تسور Keren Tzur

דוד מולי שולמן מولي شولمان Muli Shulman

אתגר אבי אוריה آفي أوريا Avi Oria

רואחידה ראמא נסראללה راما نصرالله Rama Nasrallah

חסן אל-וואזן/אח בי"ח מוראד חסן مراد حسن Morad Hassan

עדן זוהר מידן زوهار ميدان Zohar Meidan

איתן טל גרושקה طال چروشكا Tal Grushka

רופא/רב/מלצר/שדרן חדשות בני אלדר بيني إدار Benny Eldar

דוד הצעיר (וידאו) יונתן יניב يوناتان ينيڤ Yonatan Yaniv

הירפא / ציפא

1. ההרמוניה המושלמת של הגורל
2. הלילה הראשון אחרי ההרג
3. ארבעים ושישה כרומוזומים
4. עור מושלם
5. שיחת טלפון
6. דלת
7. סדר
8. בוגנוויליה לא מציאותית

המכאון / ציפא

17. הבטחה
18. מהירות האמת
19. ערבית
20. עונש
21. אפיקומן

המקרי / ציפא

9. אנונימיות של שמחה וצער
10. היכרות ומפגש מחודש
11. דיאגנוזה
12. היום הראשון
13. עבודה מלוכלכת
14. דרך להסתכל עליך
15. הגיהינום
16. זמן תהום

אמפריה / ציפא

22. הנשמה
23. מזוודה שאף פעם לא מגיעה
24. הפלה
25. ציפור אמפיבית
26. אבן

לקלף את שכבות ההגנה מעבר לגבולות הזהות <
שיחה עם הבמאי יאיר שרמן

מרב יודילוביץ' / עיתונאית וחוקרת תרבות

יש פצעים שאפשר להתקרב אליהם רק ממרחק.
יש סיפורים שאפשר לספר רק שנים אחרי
שהסתיימו. "ציפורים כולם" הוא אחד מהם.
ווג'די מועווד, כתב את המחזה ארבעים
שנה אחרי שעזב את לבנון בעיצומה של
מלחמת אזרחים ששינתה את מאזן הכוחות
במזרח התיכון והותירה פצעים שממשיכים
לעצב זהויות ומאבקים לאומיים. מתוך
ביוגרפיה של אדם עקור ממקומו, הנאלץ
לבנות זהות מתוך שבר, אדם שנושא בתוכו
יותר ממקום אחד, חוזר מועווד במחזותיו
שוב ושוב לדמויות שנעות בין עולמות,
שפות, זיכרונות ונאמנויות. ממרחק הוא
כותב זיכרון גנטי, העברה בין דורית של
פצע שלא מגליד והופך לעדשה דרכה אנחנו
רואים את העולם.

ציפורים כולם היופי PRACHT الجمل VOGEL

"ציפורים כולם", אולי המחזה הכי אישי
שלו, לא מבקש מהצופה לבחור צד, אלא
להתמודד עם נרטיבים מתנגשים. המחזה
מוליך אל קו השבר – מקום בו זהות,
זיכרון ופחד נפגשים. הוא מבקש מאיתנו

להתקרב למקומות מהם אנחנו מנסים בכל הכוח להתרחק, להסיט מבט, להימנע. מהקרבה הזו לליבה ביקש גם הבמאי, יאיר שרמן, להתרחק. למעשה, לקח לו ארבע שנים עד שקיבל עליו את המשימה לביים את המחזה.

"כשאתה כותב בצורה כל כך ישירה, אתה מפעיל את הצנזורים הכי רגישים אצל אנשים. הרגשתי שזה קרוב מדי, טעון מדי. ארבע שנים חזרתי שוב ושוב למחזה לפני שהצלחתי לקלף ממני את כל שכבות המגננה וההתנגדות, להתנקות מהצדקנות האישית שלי ולראות את הדבר עצמו".

למה?

"היה לי מאד קשה לא לשפוט את הדמויות. דברים שהן אומרות, תפישות עולם שמנוגדות באופן קיצוני לכל מה שאני מאמין בו. יש סצנות שקראתי והתכווצתי בכל הגוף, יש סצנות שעוררו בי התקפי זעם. זו היתה תגובה לסיטואציות שהמחזה מתאר ולא כי דברים מסוג זה לא מתקיימים במציאות, אלא כי לא הצלחתי להבין למה אני נותן לזה במה ומה אני רוצה לומר בזה. לקח זמן. יותר זמן מלהבין למה לתת במה לאישה כמו מדיאה שרוצחת את הילדים שלה. זה לא פחות מזעזע, אבל קל יותר כי זה רחוק. יש במחזה עומס של המון דברים שמפעילים אותי ומאיימים על חומות ההגנה שבניתי במשך שנים כדי לשמור על הזהות שלי בתוך המקום המשוגע הזה. נדרשתי להרחיק את עצמי מהסיטואציה כדי שהבעס לא יפריע, כדי שאוכל לעשות כמה צעדים לביוון דמויות ונרטיבים שקשה לי מאד להסכים איתם או לקבל אותם".

אתה מתאר תגובות מאד רגשיות

"כי זה מאד רגשי. אתה נדרש להבין דמויות ולהכיל עמדות שבמציאות ספק אם אני, כאדם, מוכן בכלל לשמוע או לנהל איתן דיון. דוד, אבא של איתן, איש שמרן וחשור שנושא על גבו את כל הקומפלקסים והחרדות של בני הדור השני, מתנגד לסיפור האהבה בין הבן שלו לבחורה ערבייה כי צריך להגן על השבט. הוא

רואה במערכת היחסים הזו סכנה ממשית – מה לי ולו? אני שומע אותו ומתחלחל. לקח לי זמן להבין שאני לא צריך לאהוב אותו, בטח שלא להסכים איתו, אלא לקבל את הפחדים שלו. זה בעצם מה שהמחזה מבקש".

לחיות עם הקונפליקט

"אנחנו חיים בקונפליקט, מסובכים עם עצמנו, והמחזה הזה לוחץ על כל הכפתורים במקום שלא מרגיש שלם".

זה מחזה שמאלץ להתמודד עם נרטיבים מתנגשים לא מתוך רצון לייצר סימטריה או למחוק את ההבדלים בין בני אדם ועמים, בטח לא כדי לפשר או לפייס ביניהם, אלא מתוך הבנה שאם נהפוך את הפצע לזהות היחידה שלנו, נאבד מהאנושיות שלנו. הוא בעצם שואל מה קורה לנו כשהכאב והפחד הופכים לחומה שמונעת מאתנו לראות את הכאב והפחד של מי שחונכנו לראות כאויב.

"ווג'די, המחזאי, ניגש לבתיבה ולדמויות מתוך ניסיון להתקרב אל האויב. הוא יוצא נגד החינוך שקיבל וזה הופך אותו ואת המחזה למישהו ומשהו שיותר קל להתנגד לו מאשר להקשיב למה שיש לו לומר. לא סתם הוא מוחרם בלבנון, אבל אני חושב שמתחת לפוליטיקה של הזהויות וההיסטוריה, זה קודם כל מחזה על אנשים שמנסים למצוא מקום בעולם. וואחידה ואיתן לא נושאים את כל המטען ההיסטורי של המשפחות שלהם, הם לא רוצים להיות סמל ולא מייצגים מחנה, לפחות לא בתחילת המחזה. הם קודם כל, לפני הכל, בני אדם ואז, העולם סוגר עליהם, מדביק עליהם תוויות".

זו הטרגדיה

ווג'די מועוד ממשוך את המסורת של הטרגדיה היוונית. כמו אוריפידס שדרש מהקהל האתונאי להתמודד עם הכאב של נשות טרויה, בנות המחנה האחר, האויב המיתולוגי. יש בסיפור המשפחתי הזה ממד כמעט מיתי וזו, אגב, הסיבה שהיה לי ברור שהבמה לא יכולה להיות ריאליסטית. בלומר, יש בה שולחן, בסאות, מיטה – סממנים בסיסיים של חיים, אבל מעבר לזה, החלל פתוח כי

זה לא באמת סיפור על המשפחה הספציפית
הזו, אלא על משהו הרבה יותר גדול, מעבר
לגבולות הזמן והמקום".

ההפקה עולה על הבמה הגדולה של בית
ליסין וזו למעשה הפעם הראשונה שמחזה
דרמטי מציג עליה

"היה ברור שהסיפור הזה חייב להציג על
הבמה הגדולה. במה קטנה היא כלא לדמויות
הלכודות האלה והייתי חייב לפתוח חלון.
רציתי מרחב וגובה שיאפשרו להתבונן
במציאות הקלסטרופובית והמטורפת שאנחנו
חיים ממבט הציפור כדי להבין שהעולם
אינסופי".

מניפה בלי מניפסט / אלי ביז'אווי

באביב 2017 הוזמנתי לפגישה עם המחזאי, ווג'די מועווד מבלי לדעת מה מטרתה. נכנסתי לחדר, התחלנו לפטפט, הכימיה היתה מיידית, שני אנשים שנולדו במרחק מאתיים קילומטר על אותה רצועות חוף ושבמציאות חיינו המדממת רק התיאטרון הצליח להפגיש. במהלך המפגש, התברר שהיוצר הלבנוני-קנדי, שחתום על מחזות העוסקים בשבר ובכאב של מולדתו ('שרופים'), החליט בהפקה הראשונה שלו במנהל התיאטרון הלאומי 'לה קוליין' בפריז, לחצות את הקו האדום שלו ולהתמודד לראשונה גם עם הכאב של האויב. אנחנו.

ציפור טייר המכאוב אלמ DER LEIDSVOGEL

ההחלטה הזאת שהובילה אותו למסע ליקוטים, שבסיומו התרכזו באותו קיץ בפריז, סביב שולחן אחד, להקת שחקנים הטרוגנית להפליא, צוות יוצרים מובחר וארבעה מתרגמים. מגדל בבל של לאומים, שפות ודתות.

נוצרים, יהודים ומוסלמים; בני שלושה דורות שונים, שנעים בין שפות, מערבולות, תהומות ורגעי חסד, שותפויות גורל, נקודות מפגש ומבויים סתומים, הן בעולם הפנימי של המחזה והן סביב שולחן החזרות.

המחזה עוד לא היה כתוב במלואו; חלקו השני עתיד היה להתעצב ולהיכתב בעקבות אותו שבוע.

נאמן לתחושת בטן חזקה, ווג'די בחר לוותר על הצרפתית כשפת המחזה, מתוך רצון להיות נאמן לשפות האותנטיות של הדמויות. מעולם לא הייתי שותף לפרויקט תיאטרלי שבו הדינמיקה בין החומר הדרמטי לבין הדרמה שבצורות האנושי הייתה כל כך ייחודית ומסעירה. כל מה שהתקיים במחזה התקיים גם סביב השולחן: לאומים, קונפליקטים, דעות, טראומות, מאבקים על שפה ועל זיכרון, ולצדם אפשרות של תקשורת אמיתית.

איש לא צפה את הצלחת ההצגה, שהפכה מאז לשם דבר בתיאטרון העולמי. הסאגה המשפחתית האינטימית הזו, שמתודלקת על ידי המציאות האלימה של אזורנו, מפרקת לגורמים את מושג הזהות שמפרק אותנו ביום יום ונעה סביב אהבה, זהות, שייכות, תורשה ומורשת, סודות משפחתיים וטראומות היסטוריות שאינן מרפות מן ההווה מצליחה להציג פנים רבות, בשפות שונות ובזוויות ראייה מדויקות עד דקירה, של השנאות, הטרומות והאידיאולוגיות של אנושיותנו המרוטה ושל אזורנו החבול – כל זאת בלי שמץ של דידקטיות או שיפוט.

מניפה בלי מניפסט.

כזו שלא מאפשרת לאוטומציות של אף צופה "לנצח" ומחייבת אותו להתבונן, להקשיב, לבעוס ולכאוב, ולטעמי גם להתמודד עם האמונה העיקשת, המבצצת מבין הסדקים, של יוצרה ושותפיו ברוח האדם ובאפשרות לעתיד שאיננו עוד מאותו דבר.

עשור לאחר ההפקה הצרפתית ההיא מגיע המחזה לראשונה להפקה ישראלית. הוא מגיע אל מציאות קשה ושסועה אף יותר מזו שלתוכה נכתב, ואולי דווקא משום כך הוא נחוץ בה יותר.

בפברואר האחרון, רגע לפני עוד
מלחמה, נסענו יאיר ואני לורשה
לפגוש את ווג'די. (אפרופו זהויות
אבודות, זה היה ביקורי הראשון
בעיר הולדתה של סבתי, השריד היחיד
למשפחתה). ווג'די נתן את ברכתו
להפקה והיה נרגש מעצם הנכונות
והנחישות להביאה לכאן בעת הזאת. על
חדר החזרות של יאיר לא ארחיב,
רק אציין שבכל גיחה חיכיתי לפעם
הבאה. להימצא בין היוצרים ליצירה
למבצעה וזה בנוסף לעונג שבלפגוש
שוב את לאורה רבלין בתפקיד הנפלא
שגילמה בהפקה המקורית, והפעם כאן,
בבית.

פסקול ההצגה משלב בין פסנתר לבין
הקלטות של קולות ציפורים, שעברו
עיבודי סאונד ומניפולציות שונות.

יחד הם יוצרים את הנוף המוזיקלי
שמלווה את ההצגה, כשהפסנתר נע
איתן, מגיב להן ולעיתים גם משלים
את מה שהן מתחילות לדמר.

בעמודים הבאים תמצאו מגדיר קצר של
הציפורים שקולותיהן נשמעים לאורך הפסקול.

להאזנה סרקו

Ammodramus Savannarum
Grasshopper Sparrow
גיבתון חגבים

عمفور الجندب

כשסכנה מתקרבת, הדרור החגבי לא בורח אל השמיים אלא דווקא אל הקרקע. הוא מתכווץ, נעלם בין העשבים ורץ כמו עכבר קטן, באילו לפעמים הדרך הטובה ביותר להיעלם היא להישאר קרוב לאדמה.

Luscinia Megarhynchos
Common Nightingale

זמיר הירדן
الهزار أو العندليب

הזמיר שר דווקא בלילה. אלה בדרך כלל הזכרים שעדיין מחפשים אהבה, שולחים את קולם אל החשיכה בתקווה שמישהי תשיב להם.

Parus Major
Great Tit

ירגזי מצוי
قرقف كبير

הירגזי הוא הוכחה שמסורת אינה המצאה אנושית. ציפורים למדו זה מזר לפתוח בקבוקי חלב, והידע הזה עבר מדור לדור, כמו סיפור טוב, או שיר. בערים רועשות הירגזים פשוט שינו את השיר שלהם. הם שרים גבוה יותר, מהר יותר, כדי להישמע מעל הרעש.

Oriolus Chinensis

Black-naped Oriole

זהבן שחור-עורף

المُفَرَّة سوداء القفا

הזהבן נשמע לפעמים כמו חליל. ובשהוא נבהל - כמו חתול זועם. גם אצל ציפורים, קול אחד אף פעם לא מספר את כל הסיפור.

Emberiza Hortulana

Ortolan Bunting

גיבתון גנים

درسة الشعير

שלושה צלילים גבוהים ואחד נמוך. יש מי שטוענים שדווקא הרצף הזה הדליק אצל בטהובן את הניצוץ שהפך לפתיחת הסימפוניה החמישית. שירה קצרה, צלולה ומסתיימת בירידה קטנה בסולם. עצב עדין שאפשר כמעט לשרוק.

Calamospiza Melanocorypha

Lark Bunting

גיבתון עירוני לבן-כנף

درسة القبرة

רוב השנה הוא כמעט בלתי נראה, נטמע בנוף. ואז מגיעה עונת החיזור והוא הופך לשחור בוהק, מזנק לשמיים ושר באילו כל העולם במה.

Lullula Arborea
Woodlark

חוגת עצים

قنبرة الغياض

למרות שמה, היא כלל לא מקננת על עצים אלא על הקרקע. את העצים היא שומרת לרגעים שבהם צריך לעצור, להביט רחוק ולשיר. אפילו שמה, Lullula, נולד מתוך השירה שלה. לפעמים צליל יפה מספיק כדי להפוך לשם.

Kaua'i 'ō'ō

אואו קאואי

طائر الكاوي

ההקלטה האחרונה שלו היא אולי אחת ההקלטות העצובות בעולם: זכר שר את חלקו בדואט, משתתק, ומחכה לנקבה שכבר לא נותרה. כשהזכר האחרון מת, זה לא היה רק אובדן של מין אחד זו הייתה הפעם היחידה בהיסטוריה המתועדת שבה משפחה שלמה של עופות נמחקה לחלוטין מעל פני כדור הארץ.

Ficedula Parva
Red-Breasted Flycatcher

חטפית גמדית

خاطف الدّباب أحمر الصّدر

שמה העתיק בכלל מגיע מתאנים ולא מחרקים.
ברומא העתיקה כך קראו לציפורי שיר קטנות
שהיו מגיעות אל מטעי התאנים בסוף הקיץ,
ולפעמים גם אל שולחן האוכל.

White-Tailed Flycatcher
Leucoptilon Concretum

חטפית לבנת-זנב

مائد الدّباب ذو الدّيل الأبيض

במשך כמעט מאתיים שנה נחשבה החטפית לעוד מין
של לובדי זבובים. רק בדיקות DNA מודרניות
חשפו שלמעשה מדובר בענף אבולוציוני ייחודי,
ולכן היא זכתה לסוג ביולוגי משל עצמה, כבוד
השמור למעט מאוד ציפורים.

ציפורן
המקרים הסדופה
DER ZUFALLSVOGEL

הרהור על המשמעות הקבלית

של שבירת הכלים

נטע סובול

עפ"י תאורים מסוימים בספרות הקבלה, בראשית היה הניצוץ האפל; אור כה עז ומרוכז שאינו נראה. הוא הכליח אי-שם בשומקום. ניצוץ שבקע אין לדעת את מה, תנועה ראשונה של אור. המפץ הגדול?

תאורים אחרים מדברים על הראשית דווקא כעל הופעתו של נקב, חלל זעיר כראש מחט שהפציע לפתע באינסופיות. חור שחור? כך או כך, על פי המקובלים ראשית היש נכרכה בפעולה או בתנועה של משהו כנגד משהו. אין לנו באמת את המילים לדבר על הרגע הזה. אפשר אולי לומר: קרתה התבדלות; משהו התייחד או התפרץ, או: משהו ויתר, נגרע, פינה מקום.

תנועת ההבקעה מאופינת בזכרית, תנועת פינוי המקום, יצירת החלל, מאופינת בנקבית. הראשונה היא תנועת האור השופע לעד, אם אין מי שיעצור אותו; התנועה השניה היא תנועת הכלי שאוסף את האור, בביכול מגדיר (מלשון גדר) אותו במקום, עוצר אותו בזמן.

ברגע הראשית האור והכלי נכרכו זה בזה, בלתי נפרדים, אין האחד קיים בלא השני. ככל שהתנועה נמשכה, הם הלכו והתבחנו – האור והכלי. האור שופע ללא גבול, הכלי לוכד אותו, מגדיר ומכוון אותו.

בראשית היה האור כה עז והכלי כה דק, שהכלים הראשונים נשברו והאור חזר בביכול להוותו הראשונית. שברי הכלים נפלו מטה, לוכדים בתוכם רסיסי אור שנלכדו בהם.

רסיסים אלה מחכים לחילוץ, לגילויים. מאין תבוא הישועה? אין מחזירים את האור?

על פי המקובלים כולנו שברי כלים. בכל אחד מאיתנו חבוי אור זעיר, רסיס מאותו אור בראשית. איך נחלץ אותו? איך נביא לגילוי? מהן תנועות החיים שמעלות את האור? מהן תנועות השבירה? מי מחפש את האור? מה מחזק את הכלי? מי מחפש לחברם מחדש? איך ממשיכים מבאן הלאה? איך מזרימים את תנועת החיים?

ציפורים על הבמה

רוני תורן / מעצב תפאורה

המחזה "ציפורים כולם" מציב לצוות היוצרים אתגר מורכב: מעברים מהירים, כמעט קולנועיים בין מקומות, ארצות ואפילו זמנים ותקופות חיים. כדי לארגן את כל האירועים ולאפשר את מהלך ההצגה, נדרשה מידה לא מבוטלת של הפשטה. חיפשנו אותה בדימוי מרכזי שיאחד את הנתונים השונים.

המונח ה"מפץ הגדול" שימש דימוי עיקרי הן מפני שהוא מוזכר מספר פעמים ובהזדמנויות שונות על ידי הדמויות עצמן, הן בגלל מפץ – פיגוע – שמתקיים במהלך העלילה ומניע חלק גדול מן המחזה, אבל בעיקר מפני ש"המפץ" נוגע במהות המחזה עצמו. מתחת לחזות המלודרמטית של העלילה, מתגבשת ההכרה שהדמויות, יהודים ושאינם יהודים, דוברי עברית, ערבית, גרמנית, או כל שפה אחרת הן כולן חלקיקים משלם שנופץ, וחלקיו, כמו חלקי פאזל עצום, או מוזאיקה שבורה, משוטטים בחלל, (ומכאן גם דימוי הציפורים), מחפשים מוצא ודרך, מקווים לחבור מחדש, לחזור אל מה שהקבלה מכנה "הכלי" – השלם כדי למצוא את האור.

לאורך חודשי העבודה לקראת תחילת החזרות ניסינו בסקיצות ובמודלים שונים למצוא דרך לייצג את אותו "מפץ". הבנו שהבמה לא אמורה לייצג מפץ שבבר התרחש, אלא לאפשר לו להתקיים על הבמה, כפעולה מקבילה לדרמה האנושית ולאירועים הנחשפים לאורך המחזה. לשם כך יצרנו עולם בימתי שמורכב מסדרת קירות הבנויים ריבועים זהים, חלקיקים או שברים, יחידות שאפשר לבנות "פיקסלים" - ממש כמו יחידות המידע הגרפיות הבסיסיות בכל תמונה דיגיטלית - ואיתן, ובעזרת סדרות של דימויים מוקרנים עליהן, אנחנו מרכיבים תמונות, מקומות וזיכרונות.

"המפץ הגדול" על הבמה אולי לא יבטיח לציפורים במחזה את הדרך אל האור, אבל עדין, ממש כמו בעולם הקבלה, לא תפוג תקוותן למציאת התיקון.

ציפור טיר במאני
אמפיהלסכער ווגל
AMPHIBISCHE VOGEL

ביוגרפיה של שאלות

ראמא נסראללה

מעט מאוד ידוע על חסן בן מוחמד אל-וואזן. הוא נולד בגרנדה למשפחה ממוצא מרוקאי, וגדל בפס לאחר גירוש המוסלמים מספרד. כבר בילדותו הוא רכש ידע בגיאוגרפיה וגילה תשוקה למסע ולתנועה בין תרבויות שונות. כתב היד שלו מהמאה השש עשרה, "תיאור של אפריקה", שעומד במרכז התזה של וואחידה, מתאר את נסיעותיו וחוויותיו ברחבי אפריקה, עבודה שהפכה למקור התייחסות מרכזי וחשפה בפני האירופאים אפריקה שלא הכירו. אך המציאות של אל-וואזן התעוותה אחרי אחד המסעות הארוכים שלו, בעת הפלגה חזרה למרוקו, כאשר פיראטים נוצריים יירטו את הספינה שלו וחטפו אותו. במקום למכור אותו כעבד, הפיראטים מגישים אותו כמתנה לאפיפיור ליאו העשירי. התפנית קרתה כשהאפיפיור התרשם מהבקיאות והידע של אל-וואזן והחליט להשיב לו את חירותו בתנאי שימיר את דתו מאיסלאם לנצרות. מכאן, חסן אל-וואזן הפך ללאון אפריקנוס.

לאחר שנים ברומא, אל-וואזן מחליט לחזור למשפחה שלו במרוקו. בדרך חזרה, נעלמות עקבותיו. אף אחד לא יודע איפה, מתי, או איך הוא מת. הוא נעלם, התאדה. לאחר שהוא תיעד את מסעותיו הרבים, מסעו האחרון נשאר כתעלומה. ההיסטוריה לא הצליחה להחזיק את הדיפלומט האגדי שהביר לאירופאים את יבשת אפריקה והיה בעל השפעה עצומה על תפיסת העולם המערבי. אם כך, הביוגרפיה של אל-וואזן לא מעניינת רק בגלל התפניות שבה, אלא בגלל השאלות שהיא מותירה ללא תשובות.

אי-הוודאות לגבי רגעיו האחרונים מעלה בוואחידה, ובי, ספק לגבי האמת של אל-וואזן והסיפור שמתחבא מאחורי הביוגרפיה. יש משהו בלתי-נתפס באדם שמסוגל לשאת בתוכו שתי זהויות כמעט סותרות מבלי שאחת תבטל את השניה, גם אם זה קורה בהדרגה. המסתורין סביב אל-וואזן לא מתחיל במסע האחרון שלו, אלא שנים לפני כן, בתפנית ששינתה את הכל.

כשהוא הבין שזה יכול להעניק לו את החופש שלו בחזרה, האם הוא התנגד להמרת הדת שלו? האם הוא ניסה להימלט? או האם הוא הסכים להמרה כדי לשרוד? האם הוא הצליח להעמיד פנים במשך שנים? או האם הוא הצליח להשלים עם זהות שנכפתה עליו? האם הוא קיבל את הגורל שלו מתוך אמונה? האם הוא בגד בערכים שלו? באנשים שלו? האם הוא נפרד מחייו הקודמים והמציא את עצמו מחדש? או האם הוא ניסה לתווך בין שני העולמות? האם הוא הידוע מוטציה של כמה זהויות? האם הוא היה גשר? והאם הוא הרגיש שייכות? למי? זרות? ממי? מאיזה צד מעצמו? האם זהות מורכבת היא כוח או נטל? בעולם שבו יותר ויותר אנשים חיים בין שפות, תרבויות, וארצות, הדיפלומט האגדי מהתזה של וואחידה לא מציע תשובות לשאלות, אלא נותן מקום לתהייה.

בסוף הספר שלו, אל-וואזן חותם בשני שמות: "יוחנן האריה הגרנדי, הידוע גם בשם אל-חסן בן מוחמד אל-וואזן אל-פסי". בנוסף לשם שהאפיפיור בחר לו, השם שאבא ואמא שלו נתנו לו מלווה אותו בחייו ובכתביו. גם כשהעולם סביב וואחידה ינסה שהזהות הפלסטינית שלה תגעיל אותה, גם כשהוא יוציא את הזהות שלה מהחוק, גם כשימציא נרטיב אחר, גם כשינסה לכפות עליה זהות אחרת כמו מכבש שמורח זפת על בביש, וואחידה בסוף תמצא את דרכה בחזרה אל עצמה.

יוצרים. ות

المبدعون. ات

T e a m

מאת

ווג'די מועווד

وجدي معوّض

Wajdi Mouawad

ביסס את מעמדו כיוצר מקורי וייחודי בסצנת התיאטרון העכשווית. מיצירותיו: *Incendies, Ciel, Forêts*, *Littoral, Tous des oiseaux* ועוד. מחזותיו תורגמו ליותר מעשרים שפות והוצגו ברחבי העולם. בכל עבודותיו, החל במחזותיו המקוריים ובעיבודים שיצר, דרך ההפקות שביים ועד לרומנים שכתב, מביע מועווד את התפיסה כי "האמנות מעידה על הקיום האנושי מבעד לפריזמה של יופי". זכה בהוקרה ובפרסים בינלאומיים רבים על פועלו.

תרגום

אלי ביז'אוי

إيلي بيجاوي

Eli Bijaoui

בוגר מגמת בימוי והוראת תיאטרון במכללת סמינר הקיבוצים. בין תרגומיו – בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: קרנפים, סיפור הפרברים, סיפור אהבה, משחק החיים, שיעור ריקוד, לצאת מהארון. בתיאטרון הקאמרי: טרטיף, מלאכים באמריקה, אדיפוס, נרות יום הולדת, אותלו, רומיאו ויוליה, בית ספר לנשים, שיגעון המוזיקה, חשמלית ושמה תשוקה, שורת המקלה, קברט. הבימה: פריסילה מלכת המדבר, מעגל הגיר הקווקזי, מאמה מיה, החולה המדומה, 1984, הקמצן. בתיאטרון באר שבע: הורים איומים, פיאף, שחק אותה סם, טירונות בלוז. בתיאטרון החאן: היה שלום מר הפמן, דרייפוס. במדיטק: שנה עם צפרדי וקרפד. בתיאטרון אלעד: כל הדברים הטובים, קו החוף. בתיאטרון המסחרי: בילי אליוט, היפה והחיה, אוליבר, ! AVENUE Q. בתיאטרון הספריה: מלחמת טרויה לא תפרוץ, בדלתיים סגורות, תשוקה. התיאטרון הלאומי LA COLLINE פריז: ציפורים כולם. בתיאטרון העברי: צלילי המוזיקה. כתיבה: אריה הספריה, לא דובים ולא יער (המדיטק). בימוי: בתיאטרון באר שבע: פיאף. בתיאטרון הקאמרי: תעלת בלאומילך (עם גורי אלפי), בתיאטרון הספריה: תשוקה (סונדהיים), בדלתיים סגורות, היפה והחיה. בקולנוע: תסריט לבננות סרטו של איתן פוקס. זוכה פרס קרן רבינוביץ' לתרגום ע"ש עדה בן נחום 2014 על תרגומו לטרטיף. זוכה פרס התיאטרון הישראלי 2015, 2016, 2017 על תרגומו לרומיאו ויוליה, הורים איומים, 1984, זוכה פרס רוזנבלום אומנויות הבמה 2020 על תרומתו לתרגום מחזאות בינלאומית וחשיפתה לקהל הישראלי. זוכה פרס היצירה למתרגמים מטעם משרד התרבות 2022. זוכה עיטור אביר מסדר הדקלים מטעם ממשלת צרפת לשנת 2025.

בימור
יאיר שרמן
يئير شيرمان
Yair Sherman

אחד הקולות הרעננים והמבטיחים בתיאטרון הישראלי העכשווי, ובמאי הבית של תיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר. גדל בירושלים ובשנת 2003 עבר לניו יורק שם התקבל לאקדמיה האמריקאית למוזיקה ודרמה. לאחר שסיים את הלימודים חזר לתל אביב בה הוא גר היום. ההצגה קרנפים, בבימויו, הייתה מועמדת לשבעה פרסי תיאטרון לשנת 2025 – מספר המועמדויות הגבוה ביותר באותה שנה – והייתה לזוכה הגדולה של הטקס, עם מספר הזכיות הרב ביותר, ובהן פרס הצגת השנה. ב-2023 קיבל תעודת הצטיינות מתיאטרון בית ליסין על ההפקות המלט והדה גאבלר. ב-2022 זכה ב"פרס מילוא" של תיאטרון הקאמרי על ההצגה מותו של סוכן. ב-2016 זכה בפרס "במאי השנה" בתחרות קיפוד הזהב על ההצגה הבקבות בתיאטרון תמונע. בין עבודותיו – בתיאטרון פרייבורג, גרמניה: אגדת חורף, פר גינט. בתיאטרון פולי, בייג'יין: אשכבה. בתיאטרון בית ליסין: המלט, הדה גאבלר, אנטיגונה, קרנפים. בתיאטרון הקאמרי: מותו של סוכן, מעשייה מגונה. בתיאטרון גשר: השחף, הכלה וצייד הפרפרים. בתיאטרון באר שבע: הלוויה חורפית. בתיאטרון אלעד: המשרתות, ועוד.

תפאורה
רוני תורן
روني تورن
Roni Toren

נולד בישראל. למד אמנות ותיאטרון בפריס. בוגר החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. בין הצגות התיאטרון שעיצב בישראל – בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: המלט, הדה גבלר, אנטיגונה, סיפור הפרברים. בתיאטרון הקאמרי: כימים אחדים, גורודיש, קזבלן, קברט, גטו, כנר על הגג, ינטל, ביבר הזכוכית, שיץ, קסטנר, הנשים האבודות מטרויה. בתיאטרון הבימה: אדיפוס תיאור מקרה, נמר חברבורות, מראה מעל הגשר, אכזר מכל המלך, הילד חולם, יהוא, חתונת הדמים, המלך מתיא הראשון. בתיאטרון הקאמרי עם הבימה: אישה בורחת מבשורה, הכיתה שלנו, החגיגה, אנטיגונה. בתיאטרון באר שבע: בית ברנרדה אלבה, היהודי זיס, אילוף הסוררת. בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה, האישה מן הים, שחף. כמו כן עיצב לתיאטרון בחו"ל: הסוחר מוונציה (ווימאר) אימא קוראג (טוקיו), מחלת נעורים (קובנטרי), אשכבה (בייג'יין), אגדת חורף ו- פר גינט (פרייבורג). בין הפקות האופרה שעיצב: לה בוהם, סיפורי הופמן, בוריס גודונוב, דון ג'ובאני, רומיאו ויוליה, אלצ'ינה (האופרה הישראלית), אנה בולנה (בולוניה), טנהויזר (מינכן), סלומה (שטוטגרט), קללת פאוסט (לונדון), חליל הקסם (סנטה-פה), סיפורי הופמן (אנטוורפן), אותלו (גנט), נישואי פיגארו (סארבוקן). זכה בפרס מרגלית לאמנות הבמה, במדליית כסף בקוואדרינלה של פרג, במדליית כסף בטורונטו, ובשנת 2009 בפרס לנדאו של מפעל הפיס. זכה בארבעה פרסי התיאטרון הישראלי ובפרס העיצוב לשנת 2019 של משרד התרבות. במקביל לעבודתו בתיאטרון ערך והגיש תכניות רדיו (גלי צה"ל – ציפורי לילה) וטלוויזיה (הטלוויזיה הלימודית – סופרים מספרים). פרסם ספר על עיצוב במה: בקנה מידה 1:1. לימד תקשורת חזותית, עיצוב ותיאטרון במוסדות הוראה שונים בין השאר כפרופסור חבר באוניברסיטת תל אביב ובסמינר הקיבוצים.

תלבושות

פולינה אדמוב

پولينا أداموف

Polina Adamov

מעצבת תפאורה ותלבושות בארץ ובחו"ל. בין עבודותיה – בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הר לא זז, הסודות, לילה אחד מרקוביץ', שבעה, שיפוצים, המלט, המשתמט, הדה גאבלר, אנטיגונה, קרנפים. בתיאטרון הקאמרי: זה הימ הגדול, פופר, איש קטן מה עכשיו?, אלקטרה, כבוד אבוד, ארוחת טעימות, מפיסטו, אותלו, מיזרי, הילד חולם, מותו של סוכן. בתיאטרון הבימה: הנערה מהדואר, אישה בורחת מבשורה, הכיתה שלנו (בשיתוף ת. הקאמרי), אדיפוס, נעצר בחצות, שלוש אחיות (בשיתוף הקאמרי), 1984. בתיאטרון החאן: מחקים לגודו, האדרת, משחק של אהבה ומזל, מולי סוויני, סדר עולמי חדש, הלילה השנים-עשר, שני קצרים וחתול. בתיאטרון תמונע: עיקר שכחתי. בתיאטרון באר שבע: איפיגניה. בתיאטרון גשר: בזעיר אנפין, מסעות אודיסאוס, פציעות קטנות, מי כמוני, הכלה וצייד הפרפרים, האוצר מתחת לגשר, רומיאו ויוליה, נשמות. בצוותא: מישו מאחורי, המשתמט. בסטודיו יורם לוינשטיין: חלום ליל קיץ. עיצבה תפאורות ותלבושות להפקות פרינג'. באופרה הישראלית: רומיאו ויוליה. לקבוצת המחול נועה דר: עננוצה. באיטליה (מילנו): מי כמוני. בגרמניה (פריבורג): אגדת חורף, פאר גינט. בסין (ביג'ין): אשנבה. ברוסיה (סנט פטרבורג): עיקר שכחתי, (מוסקבה): טניה-טניה, (Mastersakaya), (Fomenko) החיים הם חלום (Vakhtangov Theatre), באוקראינה (קייב): מרקזה דה סאד (Teatr Franko). זוכת פרס התיאטרון לתלבושות (2013) על ההצגה משחק של אהבה, זוכת פרס התיאטרון לתלבושות (2010) על ההצגה הלילה השנים-עשר. זוכת פרס קיפוד הזהב לתפאורה (2009) על ההצגה אורפאוס במטרו.

מוזיקה

יחזקאל רז

يحيى راز

Yehezkel Raz

פסנתרן ומלחין, בוגר החוג לקומפוזיציה, תאוריה ומדיה חדשה של האקדמיה למוזיקה באוניברסיטת תל אביב, וזוכה תכנית המלגות היוקרתית של ה-Academie Musicale De Villecroze, צרפת. יצירותיו כוללות אלבומי סולו, מוזיקה לסרטים וסדרות, מחול ותיאטרון. בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: הדה גאבלר, אנטיגונה. בשנים האחרונות זוכה להצלחה חסרת תקדים והגיע למעמד של האומן הישראלי המושמע ביותר בעולם בספוטיפיי. המוזיקה שלו מופיעה באינסוף פסקולים ומושמעת ברחבי תבל, הוא זכה בפרסים רבים ומנהל קריירה בינלאומית פורייה.

תאורה

פליס רוס

فيليس روس

Felice Ross

עיצבה תאורה להצגות תיאטרון, אופרה, מחול ומיצגים אמנות בישראל, אירופה, ארה"ב, אנגליה, דרום קוריאה, יפן, ודרום אפריקה. בין עבודותיה הרבות, בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: בין הצלצולים, מרד הימאים, חקירה חוזרת, מקווה, הדה גאבלר, קרנפים. בתיאטרון הקאמרי: לילה טוב אימא, הכלה וצייד הפרפרים, הכבש ה-16, פיגמליון, חפץ, קרומ, עוף לי גוף לי, אנטיגונה, החגיגה, כנר על הגג, מותו של סוכן. בתיאטרון חיפה: פסיכוזזה 4.48 (זוכת פרס התיאטרון), רכוש נטוש. בתיאטרון הבימה: משרתם של שני אדונים, החייל האמיץ שוויק, קן הקוקייה, הביסאות, אנה קרנינה (זוכת פרס התיאטרון לתאורה). בתיאטרון החאן: מידה כנגד מידה. בתיאטרון באר שבע: המתחזה, רוחות, כטוב בעיניכם, היהודי זיס, איפיגניה באאוליס (זוכת פרס התיאטרון לתאורה 2012), הורים איומים. בין עבודותיה בחו"ל, תאורה לתיאטראות שונים בפולין: קרומ, מטוהרים, הדיבוק, ריצ'רד II, מלאכים באמריקה. בגרמניה בברלין: בג'ונגל הכרך. בהמבורג: ליליום. בהולנד, אמסטרדם: מאדם דה סאד. ביוון: הבחאי. בצרפת, פריז: חשמלית ושמה תשוקה, פידרה. פרסי עיצוב תאורה בפסטיבל עכו, ובפרסים בינלאומיים בפולין. חברת כבוד באיגוד מעצבי התאורה בספרד. בשנת 2018 קבלה תואר כבוד שהוענק לה על ידי סר פול מקרטני בחברה Liverpool Institute of Performing Arts.

וידאו

נמרוד צין

نمرود صين

Nimrod Zin

למד קולנוע דיגיטלי ב-SAE institute בפריס. מעצב וידאו, במאי, צלם, יועץ ועורך בתיאטרון ובקולנוע. בין עבודותיו בתיאטרון - רננה רז וציפורלה: YouMake Remake. תיאטרון החאן: ביבר הזבובית. פסטיבל ישראל (יוצר שותף): החולמים. תזמורת המהפכה: התרנגולים, לא דיברנו עוד. תיאטרון חיפה: של מי החיים האלה. האופרה הישראלית: אלצ'ינה, חלום ליל קיץ. תיאטרון באר שבע: הבא אחריו. תיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: על אהבה וחברות, האבא. תיאטרון הקאמרי: כבוד אבוד (מועמד לפרס התיאטרון בקטגוריית עיצוב וידאו לשנת 2015), רומיאו ויוליה, חולה אהבה משיבון ג'. תיאטרון הבימה: 10 דקות מהבית, הסיפור של נינה, מלאכת החיים, LIKE HOME, מלאכים בלבן. תיאטרון האידישפיל: בישראל ובחזרה, אדיפוס שמדיפוס. מוזיאון ת"א: תדגימי. תיאטרון תמונע: אובו. תיאטרון נוצר: אוריסטיאה. תיאטרון נא לגעת: עד שייקטף התפוח. בלט פאנוב: מבצע קומיקס. פסטיבל עכו 2016: PAAM. פסטיבל תיאטרונטו בינלאומי 2015: מקורקעת (פרס ההצגה הטובה ביותר). הצגות רבות בתיאטראות ילדים: אורנה פורת, תיאטרון ארצי לנוער, תיאטרון מופע, תיאטרון הקבוץ ועוד.

סאונד

נירל שרון

نيرئيل شارون

Nirel Sharon

איש סאונד העוסק בתחום קרוב ל-30 שנים. משמש כמעצב סאונד וטכנאי קול בכיר לאמנים רבים והפקות מגוונות. בהופעות חיות - עם שלמה ארצי, אתניקס, ישי לוי, סגיב כהן, עילי בוטנר, חיים משה, גיא ויהל, שוטי הנבואה, סאבלימינל והצל ועוד. לצד עבודתו בעולם הבמה מבצע גם הקלטות ומיקסים באולפן שברשותו. עיצוב סאונד למחזות לאומן בקאמרי. בין עבודותיו בתיאטרון - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: אפס ביחסי אנוש, לעבור את הקיר, בלוז לחופש הגדול, אנטיגונה, קרנפים, סיפור הפרברים. בקאמרי: המפיקים, זוהר, ינטל, סיפור הפרברים, מצחיקונת, פשוט לאהוב, שורת המקהלה, שיגעון המוזיקה, זה אני, לילה בפריז, רינגו, החבדניקים, מחווה לאומן. בתיאטרון חיפה: ג'נטלי. בהבימה: השנה היפה בחיי.

הדרכת טקסט

ענת זמש-ריגל

عنت زمش-ريجل

Anat Zamsh-Rigel

בוגרת בית צבי, בית הספר לאמנויות הבמה, 1998. בוגרת סמינר הקיבוצים - מסלול הוראת תיאטרון ובימוי. שיחקה בתיאטרון הבימה, בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר, באר-שבע, חיפה ועוד בהצגות רבות. בימה, שיחקה וכתבה במופע לסביהונסט. בימה, הפיקה, שיחקה וכתבה במופע Les is more. מלמדת ומדריכת טקסט בבתי ספר למשחק: תלמה ילין, בית צבי, סמינר הקיבוצים, אוניברסיטת ת"א, אימפרו ועוד. מלווה הפקות רבות בהדרכת טקסט - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: המלט, הדא גאבלר, בלוז לחופש הגדול, סטמפניו, אנטיגונה, הכל אודות איב, מלכת היופי של ירושלים, קרנפים, סיפור הפרברים, חנאל ומכבית. בתיאטרון הקאמרי: טרטיף, מלאכים באמריקה. בחאן: פונדק הרוחות. בתיאטרון מלינקי: אותלו ועוד.

ע. במאי

נעם ביצור

نوعم بيتسور

Noam Bitzur

בוגרת לימודי תואר ראשון בבימוי והוראת תיאטרון בחוג לאמנויות הבמה בסמינר הקיבוצים. עבודות כעוזרת בימוי - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: המלאך, הורים איומים, המלט, המשתמט, הדא גאבלר, סטמפניו, החופש של ג'קי, אנטיגונה, משחק החיים, מלכת היופי של ירושלים, הכל אודות איב, סיפור הפרברים, קיר זכוכית. בתיאטרון הקאמרי: מותו של סוכן. בתיאטרון המדיטק: השחר של גאיה, הלב - סיפורו של מרקו. בתיאטרון אורנה פורת: מורה לחיים. חג המחזמר: אהובת הקצין הבריטי. בתיאטרון הבית: מה שלא הורג. בסמינר הקיבוצים: ככלות חמש שנים. עבודות כבמאית, בצוותא: עקדת יצחק במסגרת "חממת המחזאים". בסמינר הקיבוצים: ציפור.

שחקנים. רת

الممثلون.ات

E n s e m b l e

לאה

לאורה ריבלין

ليؤورا ريشلين

Leora Rivlin

החלה את דרכה בתיאטרון בגיל 12 בהבימה, שם שיחקה את סימון מאשאר בחזיונות סימון מאשאר מאת ברטולד ברכט. למדה באקדמיה למוסיקה ולדרמה בלונדון L.M.D.A. עם עודד קוטלר הייתה בין מייסדי תיאטרון במת השחקנים ב-1965. עם חנה מרון וגדליה בסר הקימו את אנסמבל תיאטרון הרצליה ב-2001. משתתפת בקברט בקאמרי, השבועה של אירופה בתיאטרון הלאומי של פריז La Colline ובעיר זרה – אלבום ומופע להקה משירים שכתבה והלחין שאול בסר וקאברים ולשירים ידועים, הפקה מוסיקלית – ימי ויסלר. זוכת פרס רובינא, כינור דוד, פרס קלצ'קין, פרס פינקל, 3 פרסי שחקנית השנה בתיאטרון, 3 פרסי הטלוויזיה, פרס אופיר, פרס מפעל חיים של אמ"י. מההצגות בהן השתתפה: בתיאטרון הלאומי של פריז La Colline: ציפורים כולם, הגברת הראשונה, כולם היו בני, חפץ, נמר חברבורות, חשמלית ושמה תשוקה, מטאמורפוזת, לילה במאי, נפש יהודי, פלשתנאית, טרטיף, מולייר, ציפור מתוקה של נעורים, הבנאליות של האהבה. בהצגות נפש יהודי ופלשתנאית הופיעה בפסטיבלים באדינבורו, לונדון, ברלין, וושינגטון, שיקגו וניו-יורק. קרב של שחור וכלבים, העלמה והמוות, מקבת, השיבה למדבר, סטריפטז אחרון, שלוש אחיות, השחף, הרציף המערבי, תפוחים מן המדבר, אונור, הבנאליות של האהבה, מסיבת יומולדת, גן דובדבנים, כולם היו בני, מלאכת החיים, לילה טוב אימא, מותו של סוכן, מי שלא נולד מפסיד. ביידישפיל – אין ישראל און צוריק – מחזה על המשוררת קדיה מולודובסקי קדיש – עם התזמורת הפילהרמונית. בקולנוע: השמלה, התמהוני, טרנזיט, ההיא שחוזרת הביתה. בטלוויזיה: ליל העשרים, קוראים לי דנה ואני אלבוהוליסטית, האדונית והרוכל, קרובים קרובים, חצי המנשה, המסע הארוך, השוטר הטוב, המנצח, שטוקהולם, שישה אפסים, ברלין בלוז. בגלל הלילה – גרסות כיסוי לפזמוניה של תרצה אתר. אותו הים – מופע מוסיקלי מתוך ספרו של עמוס עוז בהלחנת שאול בסר. אישה נוסעת – אלבום ומופע להקה משירים שכתבה – אוטוביוגרפיה הטווייה מחלומות, הלחין שאול בסר והפיק ימי ויסלר בלוויית 5 נגנים. תמרה, מחזה ראשון מפרי עטה הועלה בהבימה ב-2001. ובוונות טובות הוצג בתיאטרון הרצליה ב-2005.

נורה

קרן צור

كيرين تسور

Keren Tzur

שחקנית במאית ומרצה לתיאטרון. בעלת תואר שני (MA) בהצטיינות בתיאטרון, אוניברסיטת חיפה. השתתפה בהצגות רבות ביניהן - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: אנדה, סינרית אני מדברת אליך, אונור, קפה ערבה, אז בפראג, האגם המוזהב, רוחל'ה מתחתנת, אנטיגונה, מלכת היופי של ירושלים. השתתפה בהצגות - אנטיגונה (ברכט), ברלין, חשמלית ושמה תשוקה, 4 דקות ו-12 שניות, משחקים בחצר האחורית ועוד. בטלוויזיה: שומקום, PPS, לצבי יש בעיה ועוד. בקולנוע: עצמאות, קריוקי, מונטנה, החטאים ועוד. זוכת מקום ראשון ב"תיאטרונטו" (2015), על ההצגה מקורקעת. זוכת פרס שחקנית השנה על תפקידה בהצגה אנדה. זוכת פרס הבטחת השנה על תפקידה בהצגה מאדלן בתיאטרון חיפה.

דוד

מולי שולמן

مولي شولمان

Muli Shulman

שחקן, במאי ומתרגם, בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב תל אביב, 2000. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: משחק החיים, לילה ברומא, קרנפים, אף מילה לאמא. בתיאטרון באר שבע: קומפני, סובניר, רומיאו ויוליה, פרק ב', הלוויה חורפית כלוב העליזים, רק אתמול נולדה, עפיפונים, בין חברים, הבא אחריו, הדירה של רוזה, דרך השלום, קצר, אביבה אהובתי (בשיתוף תיאטרון הבימה), הגברת הראשונה (בשיתוף תיאטרון הבימה). בתיאטרון חיפה: אנפרנ (בשיתוף תיאטרון הבימה). מהפקותיו כבמאי- תיאטרון באר שבע: האמת, ארוחה עם אדיוט. תיאטרון תמונע: שמואל. מהפקותיו כמתרגם: קומדיה סקסית בליל קיץ, 4 דקות ו-12 שניות, גיבור אמריקאי. בטלוויזיה: בלתי הפיך, הכל הולך, בשבילה גיבורים עפים, תראו מי שואל, שקשוקה, כראמל, מלכת היופי של ירושלים (עונה 3) ועוד. בקולנוע: חטאים, ג'סטה, קופה ראשית - הסרט.

אתגר

אבי אוריה

آفي أوريا

Avi Oria

יוצא להקת חיל הים. בוגר ביה"ס למשחק R.A.D.A (Royal Academy of Dramatic Arts) בלונדון. בין תפקידיו בתיאטרון - בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: מיס דייזי, מסעותי עם דודתי, אדיוט לארוחה, מבזק חדשות, מראה מעל הגשר, בעל בריבוע, אמנות, איסמעיליה, חתולה על גג פח לזהט. בתיאטרון הבימה: מכולת, אנרכיסט מפוקפק, הבית ברחוב שיינקין, המשפט, חלון בלהות, בגדי המלך. בתיאטרון באר שבע: השיעור והתמונה, מקהלת אי הסכמה, כותרת ראשית, ברוקלין בוי. בתיאטרון תמונע - השחף, בבימויו של עירא אבנרי. זכה בפרס התיאטרון הישראלי כשחקן בתפקיד משנה בשנים 2002, 2005 ו-2015. בין תפקידיו בטלוויזיה - שנים אוחזין, סיבת המוות - רצח, המקום, הגרמני. בין תפקידיו בקולנוע - חסמבה, איזה מקום נפלא (תפקיד עליו היה מועמד לפרס אופיר), תחיה ותהיה. בין תפקידיו בדיבוב - הדרדסים, צעצוע של סיפור.

וואחידה

ראמא נסראללה

راما نصرالله

Rama Nasrallah

בוגרת תכנית המצטיינים במשחק, החוג לאמנות התיאטרון, אוניברסיטת תל-אביב (תואר ראשון B.A ותואר שני M.F.A, 2023). בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: לילה ברומא. בתיאטרון אלח'יאל: זיכרונות צהובים. בתיאטרון קאן יא מא קאן: יום מחיינו. בתיאטרון האוניברסיטה: אגדות מיערות וינה, השחורים, משיח, שלוש אחיות, אלקסטיס. בטלוויזיה: סאדה. בקולנוע: לאן?

חסן אל-וואזן/אח בי"ח

מוראד חסן

مراد حسن

Morad Hassan

שחקן ומדריך שחקנים, בוגר לימודי תיאטרון במסלול משחק באוניברסיטת חיפה. השתתף בסדנאות משחק במדריך שחקנים עם קבוצת Kabawil הגרמנית בארץ ובעולם. היה שחקן אנסמבל בתיאטרון אל-מידאן בחיפה. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון אל-מידאן: הזמן המקביל, 1945. בתיאטרון תמונע: בושה: טוקבקים על תיאטרון, שחקן ויוצר (מועמד לקיפוד הזהב לפרס השחקן), שורה: מלאכת זיהוי החיים (זוכה בפרס שחקן משנה בקיפוד הזהב). בתיאטרון יפו: מחכים לגודו, הזמן הצהוב. בתיאטרון המשולש: הגדר (מועמד לקיפוד הזהב לפרס השחקן) בתיאטרון הקאמרי: גדר חיה, מתאבל ללא קץ, להעיר אריות.

עדן

זוהר מידן

زوهار ميدان

Zohar Meidan

שחקנית ויוצרת. בוגרת גודמן בית ספר למשחק בנגב, 2014. בין ההצגות בהן השתתפה - בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: ברוכים הבאים לגיהנום, סטמפניו, הכל אודות איב, קרנפים. בתיאטרון באר שבע: טייבלע והשד שלה, הרולד ומוד, חתונת הדמים, הלוויה חורפית, 4 דקות ו-12 שניות, ועוד. בתיאטרון הילדים והנוער באר שבע: מלכת השלג. בתיאטרון תמונע: הבקבות. פרינג': פוריה, לא מכניסה את זה הביתה, חמוצ, הבקבות ועוד. בטלוויזיה: עיקרון ההחלפה, מטומטמת, השבאבניקים, בוגד. בקולנוע: היום שאחרי לבתי, עוד חמצן בבקשה. תפקידי דיבוב: אנקנטו, משפחת אדאמס, קסם של מפלצת ועוד.

איתן

טל גרושקה

طال چروشكا

Tal Grushka

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2023. בוגר תלמה ילין בהצטיינות. שירת בזמר ומעבד מוזיקלי בלהקת חיל החינוך והנוער. בין ההצגות בהן השתתף – בתיאטרון בית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: בלוז חופש הגדול, יומן חוף ברייטון, אמדאוס. בתיאטרון הבימה: מצדה 1942, גבעת חלפון אינה עונה. בתיאטרון ארצי: מרי לו, צלילי המוסיקה. בטלוויזיה: פלמ"ח, מקיף מילאנו, בהסתורה, לעוף על אנה, מטומטמת, האחיות המוצלחות שלי, עוד משפחה וחצי, קופיקו, להוציא את הכלב, המכשפה מרחוב מלצ'ט, ועוד. בקולנוע: שש פעמים, פול ספיד, בחורים טובים, תנועה מגונה.

רופא/רב/מלצר/שדרן חדשות

בני אלדר

بيني إدار

Benny Eldar

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב ירושלים, 2002. בין ההצגות בהן השתתף – בבית ליסין ע"ש ברוך איבצ'ר: קרנפים, אמדאוס. בתיאטרון הקאמרי: הדה, מקבת, דולי סיטי. בתיאטרון הבימה: זמן אמת, חתול רחוב. בתיאטרון תמונע: שמואל, הבוזרי, השודדים, שני ילדים בתנור, מז'יניק, המלט מאשין, פרייבט קולקשן, מרי סטיוארט, מקומות מופלאים, הנסיכה האמריקאית, בורות, השחף, כלבים, התיבה. בתיאטרון גשר: משלי לה – פונטיין. תיאטרון חיפה: הדוכסית של אמלפי. להקת המחול של ענבל פינטו ואבשלום פולק: אויסטר, דגי זהב. בפסטיבל עכו: קידמה, קומדיית החמורים, כלום. בטלוויזיה: בתולות 3, פצועים בראש 2, אטלנטיקה, The Promise1, המקום, פרשת השבוע, החצר, הייתה לי ילדות מאושרת.

אכסדרה ע"ש ליזיקה, עמי וטדי שגיא

מייסדים 12,000 ₪ ומעלה

תרומות מיוחדות

רכבי מיכל ויובל	אקריש לשם	נחמד דפנה ואמיר	אלכסנדר חנה ויעקב	יו"ר אגודת ידידי התיאטרון
שגיא עמי וליזיקה ז"ל	דרנגר ורד ואברי	סגל נטע	אקריש רבקה ויעקב	הילה רהב
הפניקס השקעות	וולס עידן - דלק	פדרמן ליאורה ומיכאל	בצלאל אורית וחזי	מנהלת אגודת ידידי התיאטרון
מפעלי פדרמן בע"מ	כדר ד"ר אברהם	צלרמאיר מיכל ומיכאל	דותן ורדה ובעז	יפה ענתבי
סטיבה - חברת אגאתה	לנדסמן יוסי ואלפסי גלית	רכבי מיכל ויובל	חודורוב פארה ועפר	רכזת אגודת ידידי התיאטרון
קרן שעשוע	נחמד דפנה ואמיר	שגיא ליזיקה ועמי	חכים דורית וקרמר שלמה	יפית תורג'מן
תעבורה ואחזקות בע"מ	סגול טובה וסמי	תרומה 1 בעילום שם	לבנת סוניה וצביקה	מייסדת אגודת הידידים
				לני ברנדס ז"ל

ידידים

פיאר חנה	ליבר אתי ודויד	דינו מיטל	אבידן-בריר ברוריה וד"ר אברהם בריר
פרי נאווה	לנדאו ליאורה ואלי ז"ל	דנקר אורלי ונוחי	אבן-עזרא יעקב
פרל פריזנט ציפי	לנדאו ציפי ויגאל	דרנגר ורד ואברי	אור תאודור
פרשקר דליה	לנדסמן יוסי ואלפסי גלית	הלפרן אווה ודורון	אילני ורד ודני
צרפתי חגית וניסים	לרר רות ומשה	הלפרן דנה וזמיר	אלאלוף שרה
קונדה ציפי ואפרים	מאור גליה	המבורגר אילנה ויאיר	אלדן אסתר
קוק הלגה וטדי	מאירוביץ' אילנה	המבורגר חנה וגדעון	אלמגור שושי ועמיר
קלגסבלד יעל ודורי	מלצר דורית וארז	הראל אורה וד"ר אביקם	אלמוג ד"ר יעל (זכאי)
קצין יהודית	מנור נורית ויואב	הרטמן אסתי ואלקס ז"ל	אמיר דנה ושרון
קרוביני קרן וגדי	מנור רות ויצחק	הרציאנו ד"ר לורט	אנג'ל ענת ואודי
קריב נילי	נוסבאום יהודית ורמי	וולדמן איל	אסף רות ואברהם
רהב הילה ורני	נחמיאס שירה ויואב	וולטש טלי ועמוס	אפרתי אורית ודוד
רוגובין קובי וניר נעמי	נמרודי רות ועפר	ורבין עברי ונחמיאס איילת	אראל אסנת ועמי
רוה תמי ויהודה	סאמט ורדה וחיים	זהבי מיכל	אריסון דורין ודויד
רוטלי נלי ויאיר	סגול טובה וסמי	זרניצקי יוסף	בארינבוים נטלי וצביקה
רוטשטיין רותי וזאב	סגול לינדה ויצחק	טולידאנו נירה	בלדב לימור
רז אסתר ואבנר	סגל מרשה ומיכאל	טייק ד"ר יהודית והנרי	בן יוסף סיגל ועודד
ריכטר ד"ר יהודית וד"ר קובי	סוארי עדיה ופרופ' יצחק	טייק עירונה	בר שלמה
רקנאטי יובל יודי	סיטון נורית וישה	טיסונה נעמי ושלמה	ברון גבי
שביר רונית	סלונים תמי ואורי	טמיר ענת	ברגר שמואל ושרה אילין
שוחט תמר ויורם	סלע יהודית ואביאם	טפר קארן וגיל	ברזניאק ד"ר נפתלי וקראוס אגט
שחר ריקי	סלע שרה ופרופ' מיכאל ז"ל	יוסף איריס	ברנשטיין נתן
שטיר ישראלה	עו"ד עבדי דוד	יפה וייצמן מיכל ודב יפה	ברעם מיכל וגיא
אודי ותמר שני - שינוטר	עופר ליאורה	יפו עליזה ופרופ' אריאל	ברקת ד"ר מרים ושייקה
שיף דב ואנה	עורקי שירלי ועמיחי	כהן מירב	ברקת קרן ועירא
שמגר רובינשטיין מיכל	עזורי מירי ושלמה	כץ מירי ואופיר	גייגר שרה ומיכאל
שמעוני רוני (שמעוני)	עידן רוחה ועודד	כצמן שלי וחיים	גלרט אלון וריקי
פינקלשטיין fcd)	עמית טובי ופרופ' עמי	כרמל ציפי	גמזו יעל וגיא
שניידר בצלאל ולב יעל	פדני ענת ובנימין	להב דורית והלל	גמזו יפה ואלי
שפיר נבון מירי	פדרבוש רותי ועקי	לי חוה וגולדברג ארמנד	גרבינסקי דינה וישראל
שרם אורלי	פדרמן רן וגרונדמן יסמין	לוסטרניק אורנה ואורון	גרינבוים ורד ואילן
תאומים עירית ומשה	פורר מיכל ודוד	לוקץ' יסמין	דותן אבי
2 תרומות בעילום שם	פושינסקי דפנה ואמיר	ליאון מלכה ואמנון	דויד שירה וישי

חברי ההנהלה הציבורית

דר דב תמרי - יו"ר
פרופ' ניב אחיטוב
עו"ד ליאור שפירא
ליאורה עופר
רמי בן-גל
עו"ד גיל בר-טל
עו"ד צפנת דרורי
מיכל ליננברג
עו"ד זינב מנסור
אריאל קפון
עו"ד יחיאל שמיר

מנהלת כללית ואמנותית ציפי פינס

דרמטורג התיאטרון
במאי הבית יאיר שרמן

מנהלת כספים
מיכל שורץ

מנהלת הפקות
כנרת צור

סמנכ"לית תפעול
אדווה טמקין

מנהל משאבי אנוש
יוסי זיידוביץ

מנהלת שיווק ומכירות
עירית סוחוניצקי

מנהל מכירות חוץ
ארז חיימוביץ

להצגה זו

מנהלת הצגה: אורנה דויטש
מנהל במה: בטו בנדר, ניקי לוי, סטס סביטקין
תאורה: אפי אוגד, שמוליק הס, אנדרי יודשקין
צוגים: שי דלריה, ראובן וולנר
סאונד: דניס אוסנקין, רז בליצבלאו, יוסי דולב
עובדי במה: אלעד פז, אורן רזון, מעיין רוגל
מלבישה: אירנה גלזמן, ענבל מאיר
אביזרים: אסיה נלן
פאות: מרינה צ'ורילוב
עיצוב תוכניה: אפרת אופק
צלמי פורטרטים: אסף אברהם, מגדה היוקל,
יריב ויינברג, ישעיה פיינברג, Simon Gosselin
צלמי וידאו: דניאל קמינסקי, יונתן שחוח

שחקני התיאטרון

לעונות 26-2025 (לפי סדר א'-ב')

יונה אליאן-קשת
אור אבוטובול
אבירם אביטן
יעל אברם
דורון אורן
אבי אוריה
מגי אזרזר
עומרי אילן
איתמר אלבז
בני אלדר
נופר אליהו
מייק אלישקוב
דור אלמקייס
שירה אלתרמן
הגר אנגל
נועה אנגל
רוני אקרמן
אפרת ארטון
ליאור אשכנזי
אמג'ד באדר
כרמל בין
נעה בירון
דינה בליי
תומר בן רובי
יהב בראונשטיין
מתן ברדה
לימור גולדשטיין
עדי גילת
תום גירון
טל גרושקה
דניאל גל
שכנאי דאלי
רומי דובדבני
אלון דוידובסקי
עודד דנגור
טל דינו
רוברט הניג
ארנון הרינג
דור הררי
נועה וטנר
אופיר וייל
רועי ויינברג
עמית ויינר
שרה וינו-אלעד
יעל וקשטיין
בן זבלדובסקי
אלינור זון
תום זידנר
אשלי זימברג
תום חגי
דקל חייק
מוראד חסן
יורם טולדנו
גל טופולנסקי
עומר טישאואר
נועם טל
יובל ינאי
מאיה ירב
רותם יהודה
ענבר יוחננוף
אסף יונש
רית יעקב

ניסו כאביה
ליני כהן
לירון כהן
ליאור כהן לוי
רביב כנר
מאיה לבני
אוראל לוי
יניב לוי
מיכאלה לשם
טל לוי קצנשטיין
הראל ליסמן
חי מאור
אורה מאירסון
לורין מוסרי
קרן מור-מישורי
עמית מוריס
גל מחזרי
אורי מחרז
עומרי מלל
זוהר מידן
ראמא נסראללה
דורין סידמן
אברהם סלקטר
לנא סברא
טל סלומון
אושרית סרוסי
תמר עמית יוסף
סוזנה פפיאן
סתיו צוברי
קרן צור
ארז צמח
עדי צמח
גוני קדם
עדי קורן
ליה קורנובסקי
מאיה קורץ
אבי קושניר
רותם קינן
יובל קלו
משי קלינשטיין
נועם קלינשטיין
שקד קנוביץ'
רדה קנטרוביץ'
איתן קריפס
ניר קרני
מאי קשת
קובי פרג'
יעלי רוזנבלט
אורנה רוטברג
חן רוטמן
לאורה ריבלין
רות רסיוק
יניב שביט
מולי שולמן
נדב שחם
רון שחר
יעל שטולמן
מיקה שיבק
דאלי שכנאי
ניר שלו לוגסי
ערן שראל
מעיין תורג'מן

מנהלה

דוברות ויחסי ציבור: זיוה סידון מנהלת פרסום: אפרת לאור מנהלת לשכת מנכל: יפה
רטי טייב רכזת תקשורת ומחשוב: יהודית רוקבן מכירות: יעל ארמוס, שרון הר יופי
מחלקה חינוכית: אורטל מרציאנו רכזת מנויים ושירות לקוחות: אבישג מור מנויים
ופניות הציבור: דורית מוסבי רכזת שיווק טלפוני: בתיה גמליאל נציגי שיווק טלפוני:
ליליאן אטיאס, נאורה בר-ניר, עמליה ברש, סימה זוארץ, יפית טרייסמן, מרים כספי,
בלה לוי, גאולה לוחשי, ציפי לסינגר מנהל מחלקת סדרנים: דור שחם נציגי שירות
לקוחות: ויקי ברכה, שרה גלעם, אבי דנגור, נטע מזור, ליאור מנטש, מיכי מיור, יהודית
שפירא מרכזת תפעול המחלקה הטכנית ומשאבי אנוש: נגה חליף מנהלת חשבונות
ראשית: מרב כהן חשבת שכר: לורה מולדצ'סקי מח' הנהלת חשבונות: טלי חובב,
זוהר פורמן מרכזיה: דבורה אהרון

הפקה

מנהל הצגה ראשי: אלן פיטלוק מנהלי הצגות: אורנה דויטש, נעה חמל, רולי יקואל,
נועם פלג, ארז שפר, חן תמיר

צוות טכני

מנהל ייצור: אבישי עשור מנהל טכני: דני לוי/אייל חזן מנהלי במה: יוסי לוגסי, ניקי
לוי, אלברטו בנדר, אלכס גולדברג, דניאל לוי, סטניסלב סווסקין, מטיאס סטוליאור,
דוד פייזל אמזרי, גיא קריספיל, נחום רז עובדי במה: ארסנט אוסטייב, יוני בן שלמה,
דניאל נאור, יהודה גרוס, שלומי נתנאל, אלעד פז, ברק פילקמר, אנטון קוצ'ר,
מעיין רוגל מנהל מח' תאורה: דולב ציגל תאורנים: אפי אוגד, אלכס בנסמן, שי
דלרייה, שמואל הס, ראובן וולנר, אנדרי יודשקין, גידי כהן, יעיש ליאלמייב, פרננדו
מחאיקר, אייל דרור עובדיה, קוסטה רייבסקי, דרור שאשא מנהל מח' סאונד: יורי
שכנוביץ סאונד: דניס אוסנקין, רז בליצבלאו, ויטלי בז'קו, יוסי דולב, שקד וולפין,
גילי יוסף, עופר נווה, אורן פרי, שרון ראובן אביזרים: יהודית בולקיאור מנהלת
מח' תלבושות: מיכל אלוני אחראית מלבישות, אביזרניות ופאניות: אורנה דויטש
מלבישות, רקוויזיטיות, פאניות: ג'ני אדלר באום, אוסי אשכנזי, סלי בטשקוף, אלה
בקר, מאיה גיא, ולריה גלזמן, אירה זקורסקי, נטלי חתוכה, דנה כהן, ענבל מאיר,
לידיה סמנקובסקי, אסיה נלן, אולגה פרגמן, מרינה צ'ורילוב, אלונה קומינה, קלייר
רודריג-חסידי, ליאורה רון, נועה רחל רון, חני רוזנצויג, אירנה שפיצר אב הבית
וממונה בטיחות: יצחק סלחגי' הכהן מנהל אחזקה: דורון פרלמוטר

יעוץ משפטי: עו"ד אסף ברנזון, עו"ד יניב בריטשטיין

עיבוד ועריכת וידאו: נמרוד צין

צילומי וידאו: דניאל קמינסקי, יונתן שחר

צילומים: דניאל קמינסקי, מיכל חלבין

